

INFORMATIU

MUSEU

05

Museu Comarcal
Salvador Vilaseca
Reus

L'atracció de poder jugar amb els records

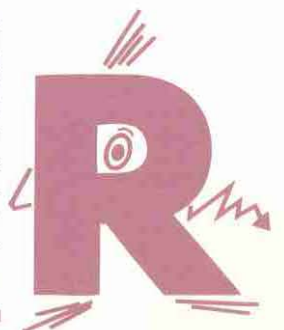
Ara que la mostra *Joguines, objecte de col·lecció* afronta ja els últims dies, el balanç tant de l'acollida del públic com de la qualitat de les peces exposades només pot ser positiu. Centenars de persones s'han interessat per aquesta selecció de joguines procedents de les col·leccions aplegades per particulars. L'aportació dels col·leccionistes locals s'inscriu en la línia d'obertura del Museu Comarcal Salvador Vilaseca, que vol esdevenir un espai on diversos col·lectius ciutadans mostrin els resultats de la seva activitat cultural i associativa.

L'aflluència de visitants a la mostra exposada a la sala del raval de Santa Anna, que encara romandrà oberta fins al dia 15 d'octubre, s'ha de considerar un èxit notable. Els objectes exposats han atret l'atenció tant dels nens, que han comprovat com eren de diferents els entreteniments infantils anys enrere, com de la gent gran, que fins i tot ha pogut evocar les joguines del seu temps d'infantesa. Les característiques d'aquesta iniciativa han permès que la curiositat que despertava es traduís en participació, i s'ha demostrat que la promoció més efectiva és la que fa el mateix visitant. Els comentaris agradosos sobre les peces exposades han atret

l'atenció d'un nombre considerable de reusencs. Aquesta resposta del públic, tan favorable, obre les portes a la possibilitat que, en el futur, es puguin organitzar altres mostres de caràcter temàtic que comptin, com en aquest cas, amb la col·laboració dels col·leccionistes locals.

L'exposició conté un ampli ventall de prop d'un centenar de joguines antigues, datades des del segle XVI i fins als anys cinquanta del segle actual. A banda de la fira de terrissa i instruments del segle XVI provinents del fons del Museu (vegeu l'article de la pàgina 2 sobre aquest tema), és interessant el recorregut per les joguines del segle XIX (populars, terrissa, nines...) i de començaments del segle XX (llauna). La mostra s'ha estructurat mitjançant vitrines amb una mínima organització temàtica (terrisa, joguines populars, paper, jocs de taula, nines, llauna, trens...). Hi destaquen una vitrina amb un tren fet a Reus, provinent d'una producció local de curta durada, i una habitació amb vehicles d'ús infantil, com tricicles i cotxes. Aquestes han estat algunes de les peces més admirades, encara que la mostra és prou variada per satisfer l'interès sobre el tema i per aportar-hi noves dades. ♦

09
94

Joguines de terrissa reusenca del segle XVI

• fotografies:
Tjerk Van der Meulen

Al Museu Comarcal Salvador Vilaseca es conserva una interessant col·lecció de joguines, fireta i instruments musicals de terrissa, fets en els obradors locals del segle XVI que es dedicaven a la ceràmica de reflex metàl·lic. Aquesta producció menor –si la comparem amb la reconeguda fama de les escudelles i plats reusencs– és prou important per la seva varietat. Hi trobem xiulets en forma de moixó, campanes, nines i figuretes, rossinyols –xiulets d'aigua–, canterets i poals de fireta...

Una col·lecció prou significativa és la procedent del pou del magatzem d'Elies Poch. Aquest pou, ubicat en una casa de l'antic *corredor dels escudellers*, va ser excavat el 1947. La descripció dels materials trobats inclou, entre altres peces:

- Fragments de plats i escudelles d'orelles, de reflex metàl·lic; d'olles, tupins, morters i altres

atuells de cuina, vernissats.

- Canterets amb decoracions en manganès.
- Xiulets, en forma de cànters, moixons o gallines, amb decoracions.
- Fireta, reproduint estris de vaixel·la i de cuina.
- Figuretes emmotllades representant el nen Jesús, la Mare de Déu, sants i altres personatges. A aquestes figures s'hi podia acoblar un xiulet.
- Nines, amb indumentària d'època, portant un cistell o tocant un instrument.

Aquesta descripció ens permet situar, en el seu context, la producció de joguines i instruments. Producció que Lluïsa Vilaseca atribueix, sense total seguretat, a Pere Franci, escudeller reusenc de la segona meitat del segle XVI. Del mateix període són les campanes, figuretes i peces de fireta trobades en altres punts de la ciutat.

Cal advertir que es tracta generalment de materials de rebuig, emprats per reomplir un pou, testimonis del treball dels ollers i escudellers reusencs. Amb tot, entre els materials conservats hi ha exemplars suficientment sencers com per conèixer amb exactitud la forma de les diverses peces i

A la col·lecció del Museu trobem xiulets en forma de moixó, campanes, nines i figuretes...

alguns detalls prou significatius sobre les tècniques emprades per a la fabricació d'aquests objectes –torn, motlles–, les decoracions, etc. D'altra banda, estris semblants als trobats a Reus han seguit obrant-se en altres indrets fins a temps prou recents.

Una atractiva selecció d'aquestes peces es pot veure en la primera vitrina de l'exposició *Joguines, objectes de col·lecció*, dedicada a la terrissa, que es complementa precisament amb una mostra de peces de fireta popular del segle XIX i XX. ◊

900 obres han optat a la Medalla Gaudí

La sala del MCSV va acollir el dia 22 de setembre, a un quart de nou del vespre, la presentació de la VIII Mostra Estatal d'Art Fotogràfic Contemporani (XXXIV Medalla Gaudí). L'acte va ser la primera manifestació dels Premis Reus 1994, convocats per l'IMAC, i va comptar amb el suport de Caixa Tarragona.

Aquest certamen, de caire amateur, és un dels projectes de la fotografia contemporània més ambiciós

en l'àmbit estatal. Enguany, 895 obres hi han participat, xifra que indica la resposta massiva a aquesta convocatòria. L'exposició, que estarà oberta del 22 de setembre fins al 9 d'octubre, té 25 treballs seleccionats com a categoria de compra i destinats al fons d'art fotogràfic contemporani de la Fototeca del Museu. A més, hi ha 75 obres finalistes, xifra que completa els 100 treballs exposats.

Una de les característiques d'aquesta mos-

tra és que no és un concurs, sinó el que es podria considerar un *anti-concurs*, ja que les fotografies no es premien, sinó que es compren, amb un preu simbòlic de 20.000 pesetes. A més, es distingeixen amb la Medalla Gaudí, obra que cada any elabora el prestigiós artista reusenc Ramon Ferran. Enguany, el certamen ofereix una selecció en què destaquen la fotografia andalusa, la d'Euskadi i la de la zona central. Amb aquesta mostra, Reus esdevé la capital de

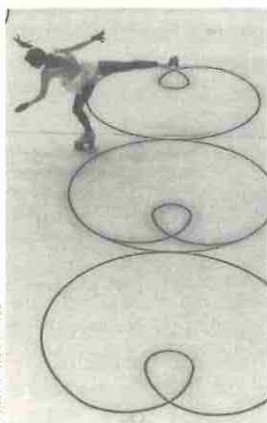

• foto: Tomás Bueno Díaz

l'heterodòxia artística contemporània, ja que el Saló admet tot tipus d'experiències per combatre les modes.

VIII MOSTRA ESTATAL D'ART
FOTOGRAFIC CONTEMPORANI
(XXXIV MEDALLA GAUDÍ).
DEL 22 DE SETEMBRE AL 9 D'OCTUBRE.
PLAÇA DE LA LLIBERTAT, 13

Fotografia i esport

• foto: Enric Pàmies

El MCSV i l'Agrupació Fotogràfica de Reus, en col·laboració amb l'IMAC i Caixa Tarragona, aprofitaran l'exposició fotogràfica *El món de l'esport al 75è aniversari del Reus Ploms* per reconèixer públicament la figura

del seu autor, Enric Pàmies i Carreté, un puntal de pes internacional en la fotografia esportiva a Catalunya i, especialment, a Reus. Pàmies, impulsor i principal responsable dels salons *Fotosport i Europa*, serà homenatjat el pròxim desembre a Còrdova junt amb altres fotògrafs de l'Estat pel seu compromís amb la fotografia esportiva. La vida d'Enric Pàmies, de 71 anys, s'ha desenvolupat entre l'art fotogràfic (ex-president de l'AFR i ex-representant de la Federació Internacional d'Art Fotogràfic) i el moviment federatiu esportiu (ex-directiu del CN Reus Ploms).

El món de l'esport al 75è aniversari del Reus Ploms és un recull d'imatges que reflecteixen els actes que aquesta entitat va programar durant l'any passat per celebrar els tres quarts de segle. La col·lecció permet, per un banda, fer una visió genèrica del conjunt d'activitats que van omplir la commemoració i, per una altra, aproximar-se a diversos detalls dels esports retratats.

EL MÓN DE L'ESPORT AL 75È
ANIVERSARI DEL REUS PLOMS.
DEL 18 AL 30 D'OCTUBRE.
PLAÇA DE LA LLIBERTAT, 13

L'Agrupació, a Màlaga

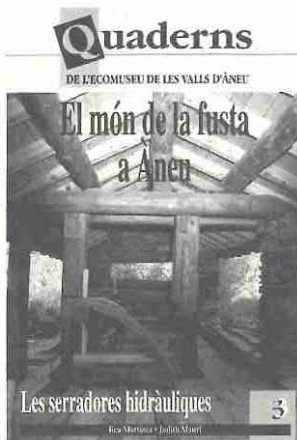
La galeria fotogràfica Aula 7 de Màlaga, un dels centres d'imatge més destacats d'aquesta capital andalusa, exposa fins al dia 30 de setembre una mostra de les obres dels fotògrafs reusencs pioners.

L'exposició conté mig centenar de fotografies, acuradament seleccionades entre les més representatives que existeixen al fons de la Fototeca Municipal del Museu Comarcal, que ha promogut l'esdeveniment, i compta amb el suport de l'IMAC i de Caixa Tarragona. ◊

Lectures (museístiques) d'estiu

voluntat de servei al desenvolupament social i cultural de la zona. Una mica abans de l'obertura de l'Ecomuseu s'inicià la publicació dels *Quaderns de l'Ecomuseu*, col·lecció adreçada a divulgar els treballs de recerca generats per aquesta institució. Els tres primers volums fan referència, és clar, a investigacions relacionades amb els espais que configuren inicialment aquest projecte museístic.

El segon número, *Conjunt monumental de Son*, escrit per Roser Trepà, està centrat en un dels radials de l'Ecomuseu: el conjunt religiós del poble de Son que gira entorn de l'església parroquial dels sants Just i Pastor. El *Quadern* ens dona notícia de l'església i els edificis annexos, com el comunidor o la torre del rellotge, i de l'interessant retaule gòtic que s'hi conserva en l'interior. *El món de la*

Montseny dedica enguany la seva revista a fer un repàs de diverses experiències museístiques, amb una clara voluntat de generar una eina útil per a la reflexió. El dossier s'obre amb el rerafons del debat encetat amb la realització del seminari sobre el futur Museu Nacional d'Etnologia de Catalunya, la reivindicació explícita de la seva necessitat com a mitjà d'articular "una xarxa de museus, alhora temàtica i territorial, de manera que el Museu Nacional tingués implantació en tot el país, esdevenint un fidel exponent de la seva cultura" i la constatació que, ara per ara, la realitat més reeixida de la museística etnològica catalana són els tan maltractats museus locals i comarcals. En diversos articles –de Françoise Wasserman, Eva Silven-Garnert, Dolors Llopart, Lluís Calvo, Adriaan A.M. de Jong, Fco Javier Díaz, Mateo Andrés Huesa, Sílvia Ventosa i Montserrat Iniesta– trobem abundants reflexions sobre la concepció del museu i el seu paper, la trajectòria històrica dels museus d'etnologia en diversos països, l'actualització de museus creats fa bastants anys o experiències concretes desenvolupades recentment.

Si el món dels museus es troba en constant renovació és obvi que un dels sectors on aquesta necessitat es planteja amb més força és el dels museus d'etnologia. El treball de Montserrat Iniesta *Els gabinets del món. Antropologia, museus i museologies* ens aproxima, extensament i documentadament, a la història i l'evolució d'aquests museus dedicats a l'altre, des dels gabinets de curiositats de finals del segle XV a les museologies polifòniques de l'actualitat, en un moment en què difícilment es pot parlar d'un únic tractament museològic possible per al patrimoni etnològic i les experiències i propostes es multipliquen.

Recentment obert, l'Ecomuseu de les Valls d'Àneu representa una significativa experiència de nou museu fortament implicat en un territori pirinenc i amb

Els museus d'etnologia necessiten una renovació constant

El primer número, titulat *Casa i família*, escrit per Jordi Abella Pons –actual director tècnic de l'Ecomuseu– i Joan Abella Escuer, presenta els resultats d'una recerca iniciada el 1991 sobre aquesta temàtica. Aquest quadern vol servir de complement a la visita a casa Gassia, seu central de l'Ecomuseu, ja que recull la informació bàsica sobre aquest edifici. El seu contingut és dedicat, en general, a diversos aspectes de la vida domèstica i familiar, l'arquitectura tradicional, la vida econòmica, l'evolució demogràfica de les valls d'Àneu...

fusta a Àneu és el títol del tercer *Quadern*, obra de Bea Martínez i Judith Mauri, dedicat a l'altre radial de l'Ecomuseu: la serradora d'Alòs d'Isil. Pensat com a complement a la visita a aquesta instal·lació, ens parla de l'explotació de la fusta dels boscos aneuencs i de l'evolució d'aquesta activitat econòmica.

Finalment, en la línia de l'ampli procés de reflexió i de debat que sotraga el món dels museus, i, encara més, el dels museus etnològics i els de territori, el Museu Etnològic del

SALVADOR PALOMAR
TÈCNIC MCSV

Instrumentes de festa. Exposició

Sons populars

Grallers a Reus.

• foto: Salvador Palomar

Què serien les nostres festes populars sense música? Quina hauria estat l'evolució dels grups, balls i elements festius sense l'inevitable acompanyament dels instruments musicals? Gralla, flabiol i sac de gemecs constitueixen un aspecte fonamental de les festes populars catalanes, malgrat que, en ocasions, queden relegats a un segon terme.

L'exposició *Instrumentes de festa* ens aproxima, precisament, a la realitat i la història d'aquestes peces en la nostra radiografia festiva.

El MCSV acull *Instrumentes de festa* després que la mostra hagi estat durant l'estiu a la sala d'exposicions del Portal de Santa Madrona de Barcelona i coincidint amb la celebració a Reus de la XIV Trobada

de Música Tradicional. Es tracta d'un recorregut –divulgatiu però detallat– mitjançant imatges fotogràfiques, comentaris, audicions sonores i gràfics específics, pel paper que la gralla, el flabiol i el sac de gemecs han desenvolupat en les festes populars catalanes des de començament del segle XIX. La mostra ens introdueix en el coneixement d'aquests instruments des d'una doble perspectiva: per una banda, el procés de la construcció, l'ús i aplicacions i, per una altra, les referències iconogràfiques, la informació sobre els antics sonadors coneguts i la difusió de la bibliografia i discografia especialitzada.

INSTRUMENTES DE FESTA. DEL 18 D'OCTUBRE A L'11 DE NOVEMBRE. RAVAL DE SANTA ANNA, 59

Vents de tradició

Gralla. Instrument de vent de tipus oboè popular que es complementa rítmicament amb un petit timbal.

Originària de la Catalunya Nova, especialment de les comarques castelles, s'ha estès a tot el Principat.

En els seus inicis acompanyava les moixigangues, balls de gitanes i de valencians (i el seu derivat, els castells), tot i que des dels anys 20 i 30 s'han convertit en elements inseparables dels gegants i, progressivament, altres balls de foc i entremesos. Actualment travessa un moment d'accentuada popularització.

Flabiol. Flauta de bisell d'origen popular, que, normalment, es fa sonar amb la mà esquerra, mentre que amb la dreta es toca un tabal.

Documentat al segle XIII, a Reus hi

ha referències del segle XVIII acompanyant els gegants. El seu ús continuat durant segles i la seva extensió geogràfica a tot el país, en fan l'instrument més representatiu de la música ètnica catalana.

El sac de gemecs. Antic instrument que durant molts anys va ser un dels més representatius de la música tradicional catalana, compost per dues peces: un receptacle de cuir que acumula l'aire i un tub cònic, conegut com a grall, que dona la melodia. Original de l'època medieval, va perdre rellevància des que el segle passat se l'exclou de la cobla. Durant gairebé tot aquest segle fins fa deu anys –en què es va iniciar el procés de recuperació– va estar pràcticament desaparegut dels ambients festius catalans.

Una mostra del fons

La sala Central del MCSV (Plaça de la Llibertat, 13) ha presentat durant els mesos d'estiu la *Mostra d'artistes reusencs a les col·leccions del Museu*, una exposició amb una selecció d'obres de cinc artistes reusencs de projecció internacional: Antoni Gaudí, Modest Gené, Marià Fortuny, Josep Llovera i Joan Rebull.

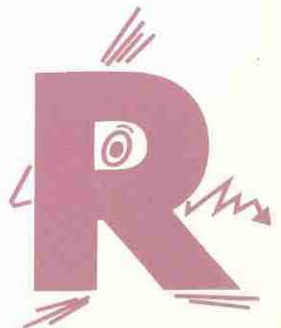
Les motivacions que han conduït el Museu a organitzar aquesta petita mostra es basen, principalment, en dos fets: el manteniment de la iniciativa d'exposar periòdicament el fons artístic, i la programació d'una oferta orientada als visitants turístics de les nostres comarques. A partir d'aquest darrer paràmetre, la selecció

d'artistes es va fer en base a uns trets comuns de tipus genèric, com és que tots cinc fossin nascuts a Reus i que la seva obra hagi tingut un pes específic dins l'art figuratiu de la ciutat.

La intenció no ha estat la de realitzar un treball exhaustiu de cada artista, ni tampoc donar una visió gene-

ral de l'art a Reus (són molts els noms que s'han quedat als magatzems), sinó escollir cinc figures de notable valor artístic, de la capacitat creativa de les quals podem gaudir.

MOSTRA D'ARTISTES REUSENCS A LES COL·LECCIONS DEL MUSEU. FINS EL 15 D'OCTUBRE. SALA CENTRAL, PLAÇA DE LA LLIBERTAT, 13.

Museu Comarcal
Salvador Vilaseca
Reus

09
94

Un fons poc conegut: l'escultura del Barroc

Les col·leccions més interessants són les provinents de la Prioral de Sant Pere

A dalt: santa Magdalena. Anònim

A baix: Relleu del somni de sant Josep. Pere Costa

• fotografies:

Francesc Fernández

Es pot afirmar que l'art barroc peninsular ha pres protagonisme per part dels nostres historiadors al barroc català, quedant aquest en un segon terme, marginat i infravalorat. Aquest fet, juntament amb la destrucció l'any 1936 d'una bona part del nostre patrimoni, ens ha portat a una total desconexió de les seves dimensions reals. Tanmateix, en aquests últims anys s'han realitzat una sèrie de treballs i estudis que n'han reivindicat la qualitat artística, equiparant-lo merescudament a les millors pro-

duccions del barroc espanyol. Una mostra prou significativa de l'escultura barroca dels segles XVII i XVIII es troba al fons del Museu Comarcal Salvador Vilaseca, no essent aliè, encara que per pròxim, a les circumstàncies d'oblit a què anteriorment hem fet referència.

Les col·leccions més interessants que hi podem trobar són aquelles que formaren part de retaules i capelles de la Prioral de Sant Pere de Reus, bona part destruïdes el 1936. Del retaule major es conserva un magnífic conjunt: dos apòstols, dos bustos femenins, dos bustos masculins i dos puttis, obra de l'escultor Agustí Pujol. D'aquest, són de destacar els dos apòstols, que sovint han estat considerats com una de

les millors mostres del nostre primer barroc català, de formes contingudes, elegància i estilització. Igualment, el Museu allotja diverses peces de l'escultor Rafael Rocafort, la majoria d'elles procedents del retaule del Sant Nom de Jesús de la Prioral, que li fou encarregat el 1623, del qual cal destacar els cinc relleus amb escenes de la vida de Jesús.

Pere Costa i Cases, un dels escultors més importants del ple barroc (primera meitat del segle XVIII), treballà també a la ciutat de Reus en l'execució del retaule de la Confraria dels Fusters, que ocupava la segona capella a mà dreta del presbiteri de la Prioral. D'aquest, se'n conserven tres magnífics relleus, de formes ampulloses i moviments

exagerats, amb les escenes del somni, el casament i la mort de sant Josep. Finalment, d'aquest primer grup, són de destacar dos fragments del retaule de la Capella de la Verge del Roser de la Prioral, que Lluís Bonifàs i Massó realitzà el 1759, representatius de l'últim barroc més clasicitzant.

Altres peces significatives són dos sants Isidres, atribuïts a Agustí Pujol II, i els passos de Setmana Santa de la Reial Congregació de la Puríssima Sang que es troben en dipòsit al Museu. D'aquests, actualment podem admirar els tres jueus, que antigament formaven part del misteri de l'Assotament i el misteri del Davallament.

Al fons del Museu, trobem també tallés anònims, que no per això són de menys qualitat. Aquestes formen un conjunt variat, amb imatges de dos apòstols, uns sants Cosme i Damià, una santa Llúcia, una santa Magdalena, dos frares i un sant bisbe, les més interessants de les quals són el sant Cosme i sant Damià, i la santa Magdalena, d'una gran elegància en les formes i finesa d'expressió.

NÚRIA BALLESTER
LUCENCIADA EN HISTÒRIA DE L'ART

Un tomb pel Museu, un viatge vers el nostre passat

Tots aquells que estimem la nostra cultura, desitgem conèixer a fons la pròpia història i ens sentim fermament arrelats a la terra que envolta casa nostra, considerem el patrimoni arqueològic com un element que ens vincula amb el nostre passat més remot, perquè aquests vestigis constitueixen sovint els únics testimonis dels pobles que, ara fa molts segles, visqueren en aquestes contrades. És per això que estic plenament convençuda que una visita per les sales del Museu Comarcal Salvador Vilaseca de Reus pot ser una manera enriquidora i encertada de reviu el nostre passat, és a dir, de conèixer de més a prop les formes de vida i els costums dels homes que ens han precedit.

En contemplar les vitrines de la sala dedicada als pobles del Bronze

final-*l* edat del Ferro, període àmpliament documentat en aquest territori, i que va constituir un dels temes principals de les recerques de Salvador Vilaseca, comprovarem l'interès de tots els objectes exposats. Aquestes peces han fonamentat la seqüència cultural d'una bona part de la protohistòria d'Europa, encara vigent.

El poblat del Puig Roig al Masroig es troba en un bell paratge del Priorat

Si bé hem fet esment de la importància de conèixer directament tots aquests materials, proposem ara una sortida al camp, concretament a un dels únics poblats excavats gairebé del tot i que ens documenta diversos

aspectes de la cultura dels Camps d'Urnes, la cronologia de la qual se situa en el període abans esmentat.

El poblat del Puig Roig al Masroig es troba en un dels més bells paratges del Priorat, envoltat per boscos i pins i amb la serralada del Montsant al fons, prop de la via fluvial de l'Ebre.

L'indret té unes condicions favorables com a lloc d'habitació: dalt d'un turó, de fàcil defensa, prop de l'aigua: el riu Siurana, amb abundància de sílex, en una zona rica en mines (Bellmunt-el Molar) i un punt de convergència de camins i vies naturals que comuniquen les terres del Priorat amb el Riberal de l'Ebre a través del Siurana i faciliten

l'intercanvi amb altres poblacions vingudes del Mediterrani.

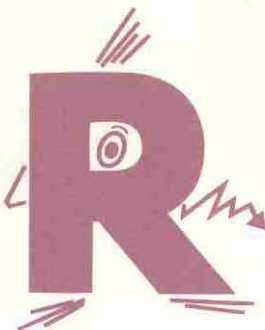
L'estudi forma part d'un pla de recerca iniciat l'any 1976. Les excavacions fetes de llavors ençà han posat al descobert una gran part

del poblat, que consta d'un carrer principal, al llarg del qual hi ha una o dues filades de cases, segons l'amplària del terreny, i un mur més gruixut que volta el costat nord del turó i que podria ser, més que no pas una muralla, un mur de contenció. Les habitacions són de planta rectangular, generalment amb un sòcol, de diverses filades, de gres roig, que ha originat el topònim actual.

Hom ha trobat restes de paviments o trespols de terra piconada. Masses de fang amb l'empremta de branques i canyes que podrien provenir dels sostres, junt amb altres restes de lloses de pissarra o licorella. Trobem també forats excavats directament a la roca viva que podrien correspondre a posts per apuntalar els sostres. L'abandó definitiu d'aquest poblat el trobem documentat per un incendi que provocà l'esfondrament de les diferents construccions que recobreixen el nivell de cendres amb tots els objectes que els seus habitants hi van deixar. És aquest el llegat que avui tenim la sort de poder conèixer a fons.

Poblat del Puig Roig del Roget en curs d'excavació (estiu de 1991)

• foto: Margarida Genera

Museu Comarcal
Salvador Vilaseca
Reus

09
94

Raval de Santa Anna 59 43201 REUS
Tel. (977) 34 54 18 Fax (977) 34 52 49

AGENDA

Medalla Gaudí

VIII Mostra Estatal d'Art Fotogràfic Contemporani (XXXIV Medalla Gaudí). Plaça de la Llibertat, 13

Del 22 de setembre al 9 d'octubre

Esport

Exposició d'Enric Pàmies a l'entorn d'El món de l'esport al 75è aniversari del Reus Ploms. Plaça de la Llibertat, 13

Del 18 al 30 d'octubre

Instruments

Instruments de festa, al raval de Santa Anna, 59

Del 18 d'octubre a l'11 de novembre

Joguines

Un passeig per la història de les joguines. Al raval de Santa Anna, 59

Fins el 15 d'octubre

Gravats

Exposició Experiència de taller dels artistes de la FAD. Plaça Llibertat, 13

Del 21 de setembre al 20 d'octubre

Fons del Museu

Mostra d'artistes reusencs. Plaça de la Llibertat, 13

Fins el 15 d'octubre

Ajuntament de Reus

Edita: Museu Comarcal Salvador Vilaseca. Reus
Coordinació i redacció: Servei municipal de publicacions. Ajuntament de Reus.

Projecte gràfic i producció: ABandA Comunicació
Imprimeix: AG Rabassa SA

Impress en paper reciclat

Tirada: 2.000 exemplars. DLT-0582-94

Retrospectiva per l'interior del comerç

Les botigues d'abans

Des de fa segles, la imatge dels carrers de Reus està associada a botigues, comerç i dinamisme econòmic. Es tracta d'una relació de parentesc directe que ha marcat i condicionat el desenvolupament i l'evolució de la ciutat. L'expansió dels segles XVIII i XIX dibuixa un

Casa Coder SL (magatzems)
Plaça del Mercadal

• foto: Josep M. Casanovas

Successors de Joaquim Navàs, SA (botiga)
Plaça del Mercadal

• foto: Llorenç Herrera

Reus com a segona ciutat de Catalunya, que, en paraules de Pere Anguera, es defineix com "una localitat d'empenta econòmica, que esdevé la ciutat tolerant, però, al mateix temps, es converteix en la vila fenícia (...). Tanmateix, tolerant o especulativa, tira endavant i farà possible l'aparició a la Catalunya meridional d'un pol catalitzador d'activitat econòmica que actuarà de contrapès, durant segles, de Barcelona i que ajudarà a moderar el rol de macrocefàlia de la capital catalana".

El Museu Comarcal Salvador Vilaseca està preparant actualment una exposició de caràcter general sobre el comerç a Reus. Una part d'aquesta mostra estarà formada per un centenar de fotografies que fa deu anys van realitzar destacats artistes reusencs vinculats a l'AFR. Les imatges tenen un valor especial, ja que, amb la qualitat que caracteritza els treballs d'aquesta entitat, retraten interessants racons i

Aquest paper predominant en el comerç català i, fins i tot, internacional –per tots conegut– va donar lloc a l'aparició d'unes classes professionals que van arrelar amb força a la ciutat. Des dels grans comerciants que operaven als mercats exteriors fins als traginers (a mitjan segle XIX, n'entraven setmanalment a la ciutat 3.500) o el clàssic botiguer, que, a l'empar de l'evolució econòmica, ha perdurat fins els nostres dies.

Botiga de queviures del Sr. Cardeñas
Carrer de Jesús

• foto: Josep M. Ribas

Cereria Salvadó (detall)
Plaça del Castell

• foto: Benet Moya

personatges de botigues de la ciutat que en aquesta darrera dècada han emprès reformes substancials i han modernitzat notablement les seves estructures. La col·lecció, part de la qual es va editar en una carpeta de l'Agrupació Fotogràfica, suposa un viatge a un passat recent que es manté viu en la memòria de la ciutat.